

[Justitsministeren.]

undersøge de enkelte tilfælde, som der i øjeblikket foreligger både for justitsministeriets vedkommende og for pressens vedkommende.

Jeg må i øvrigt sige, at jeg tror, at en vågen og videbegærlig presse er et af de bedste kontrolmidler til at forhindre misbrug.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren af Kai Moltke:

„Hvad er den danske regerings stilling til de fra amerikansk side over for Sverige gennemførte diplomatiske aktioner i anledning af opholdstilladelse til amerikanske soldater, der har unddraget sig deltagelse i USAs Vietnamkrig, og i anledning af de i Sverige gennemførte Vietnamtilkendegivelser?“

Forespørgeren (Kai Moltke): Det spørgsmål jeg har rejst her i salen om den danske regerings stilling til en vis amerikansk aktivitet i anledning af Sveriges holdning til Vietnamkonflikten, er et problem, som det måske kunne være nyttigt at få afklaret, fordi USAs tilbagekaldelse af sin diplomatiske repræsentant jo understreger, hvor vidt Vietnamkrigen og dens følger har nærmet sig os fra Østasien, og hvorledes dens problematik i stadig højere grad er kommet til

at berøre den nordlige del af verden, som vi tilhører.

Nu er Amerikas optræden over for Sverige jo efter den svenske presses fremstilling så at sige faldet i flere afsnit. Man har holdt sig til visse diplomatiske henvendelser, som jo trådte tydeligt frem allerede på det tidspunkt, da Sverige gav adgang for Vietnamtribunalet uden i og for sig at solidarisere sig med det, men ud fra det nordiske princip, at der måtte være fri ret til meningsytring og oplysningsarbejde, uden at det pågældende land af den grund kunne bebrejdes noget.

Når man nu er nået dertil, at USA efter de sidste begivenheder i Stockholm midlertidigt eller for længere tid har tilbagekaldt sin ambassadør i Stockholm, er det jo ganske tydeligt, at der heri ligger en misgæststilkendegivelse, noget i retning af en pression. Jeg skal ikke sinke tiden her med at henvise til hele den polemik, som har fundet sted i den svenske presse. Jeg skal heller ikke her gentage de erklæringer, som er afgivet af minister Palme og statsminister Erlander, som jo tydeligt har markeret Sveriges selvstændige holdning og dets vilje til selv at være bestemmende om, hvad der foregår på svensk territorium.

I midtpunktet for diskussionen har jo dels stået nogle særdeles klare ytringer fra minister Palme, dels den kendsgerning, at samme minister oven i købet sammen med en minister fra Hanoi har deltaget i en af de mange Vietnamdemonstrationer, som har fundet sted i Sverige.

Nu kan praksis selvfølgelig være forskellig. Jeg mindes en samtale, jeg havde med en meningsfælle og kollega fra det engelske arbejderpartis venstrefløj. Han gav af Englands nuværende statsminister Wilson den karakteristik, at der dog var sket en vis ændring i hans holdning til sådanne demonstrationer som atommarchen. Mens hans forgænger altid havde holdt sig fjernt og på afstand af sådanne demonstrationer, havde man dog observeret den tilnærmelse til meningsytring i sådanne spørgsmål, at Mr.